

Arrest

nr. 63 865 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, geboren op X, dient op 6 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op dat ogenblik was verzoeker een niet begeleide minderjarige. Deze asielaanvraag resulteert in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2010 die verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status weigert. Het beroep dat tegen deze beslissing wordt aangetekend leidt tot het arrest 49 377 van 12 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 7 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad.

Op 7 februari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 1 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van aanvaardbare een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een aanvaardbare kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een kopie van de achterzijde van een Kameroenese identiteitskaart voor. Dit stuk kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien betrokkene niet kan aantonen dat hij de persoon is die omschreven wordt in het document. Er wordt immers geen kopie van de voorkant van de identiteitskaart voorgelegd terwijl net de foto op de voorkant onontbeerlijk is om de identificatie van betrokkene mogelijk te maken. Een kopie van de achterkant van een identiteitskaart kan dus niet aanvaard worden als zijnde een bewijs van de identiteit van betrokkene.

De advocaat wijst erop dat verzoeker deze kopie ook heeft voorgelegd bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag, en dat de asielinstanties de identiteit en nationaliteit van verzoeker nooit aan de orde hebben gesteld. Het CGVS schreef in zijn beslissing d.d. 01.06.2010: “Verder wordt uw identiteit niet meteen in twijfel getrokken”. Dit betekent niet dat het CGVS de identiteit van betrokkene bewezen acht. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren de aanvraag niet vergezeld gaat van een identiteitsdocument of wanneer de reden van afwezigheid niet werd meegedeeld.

Indien betrokkene niet over een identiteitsdocument beschikt dient hij zich te richten tot de voor zijn land van herkomst bevoegde ambassade in België met het oog op het verwerven van een dergelijk document. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat betrokkene bij zijn aanvraag 9bis geen enkel aanvaardbaar identiteitsdocument voorlegt is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. (...)”

Op 11 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven onder de vorm van een bijlage 13.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoeker opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de

diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. Ten overvloede merkt de Raad op dat bij de kennisgeving verzoeker de Nederlandse versie ter kennisname heeft ondertekend en zijn ingediende aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“art 9 en 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van in art 2 en 3 alsook het beginsel van goed bestuur, het gewijsde en rechtveiligheid.”*

Het middel luidt als volgt:

“Dat elke bestuurshandeling correct, genoeg en gepast gemotiveerd dient te worden.

Dat het hier niet het geval is.

Dat de verzoeker, ter steun van zijn verzoek tot verblijftoestemming, de keerzijde van zijn identiteitskaart neergelegd heeft, wat de tegenpartij niet beschouwt al een identiteitsdocument.

Dat het echter gaat om een document geleverd door de Kameroense overheden, dus met officieel karakter, wat de tegenpartij niet betwist.

Dat zelfs zonder foto dit document alle nodige informatie omvat om de identiteit van de verzoeker na te gaan.

Dat zijn handtekening en het identiteitskaartnummer en afleveringsdatum vermeld worden.

Dat op basis van deze gegevens, de tegenpartij de gegevens op dit document zou kunnen nagaan en de identiteit van de verzoeker dan verzekerd zou kunnen worden.

Dat de asieloverheden, met de steun van dit document, de identiteit en/of nationaliteit van de verzoeker nooit in vraag stelden.

Dat het CGVS zo geoordeeld heeft, in het kader van zijn eerste asielaanvraag : « verder wordt uw identiteit niet meteen in twijfel getrokken ».

Dat in het kader van regularisatieprocedure de Dienst voor Vreemdelingenzaken de beoordeling van de asieloverheden in acht neemt, oa voor wat de gebeurtenissen in het land van oorsprong van de vreemdelingen betreft.

Dat de Dienst zodoende het gewijsde op prijs stelt.

Dat hetzelfde principe ook hier toegepast dient te worden.

Dat de verzoeker niet ziet waarom het neergelegde document door de asieloverheden beschouwd werd als voldoende bewijs van zijn identiteit en het voorwerp zou moeten uitmaken van een andersluidende conclusie van de tegenpartij.

Dat er dus geen reden is om dit document niet te beschouwen als een uitdrukkelijk bewijs van zijn identiteit.

Dat het grondwettelijk hof een arrest uitte op 26 november 2009, dat luidt «Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dal de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door hel overleggen van een identiteitsdocument.».

Dat de authenticiteit van dit document door de tegenpartij trouwens niet in vraag gesteld wordt.

Dat het middel gegrond is “.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat "de aanvraag niet vergezeld ging van een aanvaardbare kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een aanvaardbare kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Verwerende partij heeft de eer dienaangaande toe te voegen dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoot" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Waar verzoeker betoogt dat met zijn voorgelegde document, zijnde de kopie van de achterzijde van een Kameroense identiteitskaart, zelfs zonder een foto, alle nodige informatie bevat om zijn identiteit na te gaan en dat de asielinstanties zijn identiteit nooit in twijfel getrokken hebben, gaat hij eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk in de beslissing heeft uiteengezet waarom dit document niet aantoot dat hij de persoon is die omschreven wordt in het document. De beslissing luidt verder als volgt: "(...) Er wordt immers geen kopie van de voorkant van de identiteitskaart voorgelegd terwijl net de foto op de voorkant onontbeerlijk is om de identificatie van betrokkene mogelijk te maken; Een kopie van de achterkant van een identiteitskaart kan dus niet aanvaard worden als zijnde een bewijs van de identiteit van betrokkene."

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de beslissing op kennelijk redelijke wijze genomen werd en dat het niet is omdat verzoeker het oneens is met de gevolgtrekkingen van de beslissing, de beslissing verkeerdelijk genomen werd. Verzoeker toont dit minstens niet aan. Hij kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de kopie ook zonder foto voldoende is om hem te identificeren. Hij zet niet uiteen op welke manier hij zonder foto geïdentificeerd zou kunnen worden.

Waar hij vervolgens van mening is dat zijn identiteit nooit in vraag werd gesteld door de asielinstanties, wijst verwerende partij erop dat de beslissing hier eveneens op in gaat en als volgt luidt:

"(...) De advocaat wijst erop dat verzoeker deze kopie ook heeft voorgelegd bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn asielaanvraag, en dat de asielinstanties de identiteit en nationaliteit van verzoeker nooit aan de orde hebben gesteld. Het CGVS schreef in zijn beslissing d.d. 01.06.2010: "Verder wordt uw identiteit niet meteen in twijfelgetrokken". Dit betekent niet dat het CGVS de identiteit van betrokkene bewezen acht. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren

de aanvraag niet vergezeld gaat van een identiteitsdocument of wanneer de reden van afwezigheid niet werd meegedeeld."

Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat verzoeker niet aantoont als zou de bevinding van het CGVS dat zijn identiteit niet meteen in twijfel wordt getrokken impliceren dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk dient te worden verklaard wanneer hij enkel een kopie van de achterzijde van een identiteitskaart voorlegt.

De beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd. Een schending van artikelen 9 en 9bis worden niet aangetoond.

Waar verzoeker tenslotte nog aangeeft dat de procedure gevoerd dient te worden in de taal van de betekening van de beslissing, zijnde in de Franse taal, merkt verwerende partij op dat de taal van de procedure bepaald wordt door de taal waarin de beslissing werd opgesteld, namelijk in het Nederlands. Het enige middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld gingen van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;

2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel de kopie van de achterkant van zijn identiteitskaart heeft overgelegd ter gelegenheid van het indienen van zijn aanvraag. De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat een kopie van de achterkant niet volstaat om toe te laten betrokkene te identificeren omdat de foto ontbreekt.

Deze redenering dient gevolgd te worden. Verzoeker laat na aan te tonen dat de drager van het kwestieus document de persoon is naar wie in het document wordt verwezen. In casu wordt gesteld dat de foto op de voorkant onontbeerlijk is ter identificatie, wat kennelijk redelijk is. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nog nooit zijn originele identiteitskaart heeft getoond. Ter gelegenheid van de inschrijving van zijn asielaanvraag werd geen identiteitskaart getoond. Bij de verklaring van de persoonsgegevens is er geen melding van een identiteitskaart. Op de vragenlijst wordt evenmin een identiteitskaart vermeld. Ter gelegenheid van het verhoor bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen legt verzoeker slechts de kopie van de achterkant van zijn identiteitskaart voor. Zoals de bestreden beslissing stelt is het niet omdat de Commissaris-generaal zijn identiteit niet in twijfel trok, dat hierdoor is aangetoond dat verzoekers identiteit vaststaand is. Bovendien toont in casu het neerleggen van een kopie van een identiteitskaart niet aan dat verzoeker daadwerkelijk over een identiteitskaart beschikt. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij ook thans niet over een identiteitsbewijs beschikt en dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij niet over een identiteitsbewijs beschikt.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet gesteund is op juiste feitelijke gegevens, dat de verwerende partij die niet correct heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,). Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Voorts blijkt uit artikel 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet dat een aanvraag onontvankelijk dient verklaard te worden indien de aanvrager nalaat aan te tonen dat hij over een identiteitskaart beschikt, wat in casu het geval is. Een schending van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld aan de hand van het betoog van verzoeker.

Waar verzoeker in het kopje van het verzoekschrift aanvoert dat *“het beginsel van behoorlijk bestuur, het gewijsde en rechtveiligheid”* is geschonden, laat hij na uiteen te zetten welk beginsel en op welke wijze hij de aangevoerde beginselen geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN